

Jeg har også stillet et par spørgsmål, det er spørgsmål nr. S 1863 og 1864. Jeg synes, det er ret interessant, for regeringen har en meget stor talelyst, når det drejer sig om, at CO₂-udslippet skal nedbringes, og derfor har jeg spurgt miljø- og energiministeren:

»Kan ministeren bekræfte, at hvis vi i Danmark havde udnyttet vores brakmarker til dyrkning af energiafgrøder, kunne det pr. år have sparet landet for indkøb og afbrænding af ca. 1,5 mia. Nm³ naturgas eller ca. 1,5 mio. t kul, og hvis ministeren kan bekræfte disse tal, hvad kunne det danske samfund så have sparet ved at have tilladt dyrkning af energiafgrøder . . .«.

Ministeren svarer, at det er korrekt, at besparelsen af fossile brændsler ved anvendelse af energiafgrøder fra de braklagte marker er af denne størrelse. Det vil altså sige, at hvis regeringen havde tilladt, at vi dyrkede energiafgrøder på braklagte marker, ville man alene derudfra have kunnet reducere vores CO₂-udslip med halvdelen af det, som er regeringens mål indtil år 2005 – i tons er det 6 mio. t CO₂-udslip. Det viser også lidt om, at regeringen snakker og snakker om CO₂-udslipsreduktion, men det, man har lige ved hånden, nægter man at bruge.

Jeg kunne have taget mange flere eksempler med, som beviser, at regeringen forlanger ét af befolkningen, men den gebærder sig selv helt stik modsat. Men tak, fordi jeg lige kunne få lov til at komme med disse få eksempler.

Tom Behnke (FP):

Frihed. Under stavnsbåndet var det de færreste, der havde frihed, men alle havde ansvar. Så blev stavnsbåndet ophævet, og lige siden har man arbejdet og kæmpet for, at alle skulle have frihed. Man har gjort, hvad man kunne for at få rettet op på skævheden, og det gik godt i de første mange år. Men specielt i de sidste årtier er det gået galt. Man har glemt, at friheden skal følges med ansvaret: Frihed under ansvar.

Vi har set skiftende regeringer med en socialdemokratisme lulle befolkningen i søvn. Vi har set, at skiftende flertal her i Folketinget har ønsket en barnepigementalitet over for befolkningen. Budskabet har været: Gør, hvad du vil, og går det galt, skal du ikke spekulere på det, så skal staten nok samle op og rydde op efter dig.

Vi er mange, som igennem de sidste 20-30 år er blevet opdraget i den ånd, ikke nødvendigvis af vores forældre, men det har være ånden i hele samfundet. Nu er vi nået op i en alder, hvor vi selv er blevet forældre, og i og med at vi er ble-

vet det, smitter meget af det, vi selv har lært, af på vores egne børn.

Nu er det heldigvis sådan, at mange af dem, der er blevet opdraget i den ånd, er blevet trætte af, at de ikke kunne få lov til at tage ansvaret for deres eget liv, tage ansvaret for deres egen fremtid. Men der er desværre nogle, som er røget med, og som i dag ikke føler noget ansvar for deres medmennesker og ikke føler noget ansvar for sig selv. Man kunne fristes til at sige, at de er blevet ansvarsløse.

Det smitter af på opdragelsen af egne børn, det smitter af og giver en ligegyldighed og en ansvarsløshed. Vi ser i dag meget mere end nogen sinde før, at ganske unge mennesker, så unge, at man vil sige, det er børn, stjæler 10, måske 20, måske endda flere biler om ugen og kører fuldstændig sindssygt med hastigheder langt ud over det ansvarlige til fare for alt og alle.

Denne ansvarsløshed, det, at disse børn og unge ikke føler et ansvar for deres medborgere her i samfundet, skyldes i bund og grund, at de heller ikke føler noget ansvar over for sig selv. Ansvarsløsheden er og bliver et ganske væsentligt problem, og derfor skal ansvaret tilbage til befolkningen, og det skal gå så hurtigt som muligt.

Der har også under debatten i dag været talt meget om den sociale polarisering mellem rige og fattige – vi kan kalde det en socialøkonomisk polarisering. Jeg tror ikke på, at det længere er det væsentligste problem. Jeg tror på, at i fremtiden vil problemet med forskellen på økonomisk og materiel formåen blive stadig mindre.

Jeg tror på, at polariseringen fremover vil ligge mellem dem, der tager ansvaret for deres eget liv, og så dem, der ikke kan eller vil tage ansvaret for sig selv eller for andre. Med andre ord: en social ansvarlighedspolarisering. De, der tager ansvaret for sig selv og andre, vil opleve, at næstekærlighed og selvstændighed er livets salt, og det er balsam for sjælen, hvorimod de, der ikke tager ansvaret for deres eget liv, i stadig stigende grad vil føle mismod og føle sig overflødige.

I starten kan det være ganske rart og behageligt, at man ikke har noget ansvar, men i løbet af ganske kort tid vil man opleve, at det giver bagslag, men så er det for sent. Følelsen af overflødig vil stige og stige, til man ikke bare føler sig overflødig, men indtil man er overflødig.

Løsningen er ikke at give flere tilskud og flere tilbud. Det vil kun gøre det hele værre. Barne-